

En Rejse Hinsides al Tvivl

Udforskning af Efterlivet
Bind 2

En Rejse Hinsides al Tvivl

Bruce Moen

Bruce Moen: En Rejse Hinsides al Tvivl

Originalens titel: Voyage Beyond Doubt
Copyright © 1998 Bruce Moen

© Forlaget Uforklarbar 2009
Oversat af Anja Lysholm

Omslag: Regitze Dan Lambaa
Tryk: ScandBook AB, Falun 2009

ISBN 978-87-91946-03-5

1. udgave, 1. oplag 2009

Gengivelse eller reproduktion af indholdet er ikke tilladt medmindre der foreligger
skriftlig tilladelse fra Forlaget Uforklarbar.

www.uforklarbar.dk

Et par ord fra oversætteren

Det er mig en stor glæde endelig at kunne udgive denne bog. Den er fortsættelsen til Rejser ind i det Ukendte som udkom i 2006, og jeg ved at den for mange har været længe ventet.

Som sidst skal der lyde en meget stor tak til dem som har hjulpet mig i den lange proces. Tak til især:

- Jonna Lysholm for korrekturlæsning og kærlig opbakning.
- Skeptikeren i mit liv, Esben Maaløe, for solid opbakning, kærlige spark bagi og god jordforbindelse.
- Gunther Strube, som denne gang ikke har været med til at oversætte, men altid vil være med i hjertet.
- Torben Lysholm for at have oversat Appendiks A, som jeg ellers nær havde udeladt.
- Christel Pierson, som pludselig kom ind fra højre med supergode indspark.
- Jer på Facebook som er kommet med friske forslag og opmuntring.

Og nu et par ord til dig, kære læser:

Jeg håber du synes godt om En Rejse Hinsides al Tvivl. Den efterfølges af to bøger mere, Rejser ind i Efterlivet og Rejsen til Nysgerrighedens Fader, og fortællingerne bliver mere og mere spændende, så der er meget mere at glæde sig til når du engang er nået til sidste side. Og jeg håber ikke du skal vente så længe på den næste bog som du måske gjorde på denne.

Hvis du endnu ikke har mødt Bruce personligt, vil jeg varmt anbefale at deltage i en af hans workshoper som jeg bestræber mig på at arrangere mindst en gang om året. Hvis mine arrangementer ikke passer dig, enten pga. tid eller sted, så kan du også arrangere en workshop med ham selv – det er nemt, og jeg hjælper gerne til hvis jeg kan. Det skriver jeg fordi nogle måske tror at jeg har eneret på Bruce i Danmark, og det har jeg ikke. Det er meget almindeligt at de workshoper han holder rundt om i verden, bliver arrangeret af helt almindelige, nysgerrige læsere og ikke af professionelle foredragsarrangører eller foreninger, så hvis du har lyst, er det bare at kaste dig ud i det.

Kærlig hilsen – og god læselyst!
Anja Lysholm

anja@uforklarbar.dk

Indhold

Prolog	8
Dikotomiland, udforskning af en alternativ virkelighed.....	12
Flyvende tæpper	15
Wahunka og delte alternative virkeligheder	18
Bedstemor og stinkdyret.....	23
Jordskælv i Indien.....	29
Mordet på Scott.....	39
Tredje Lifeline: Dr. Ed Wilson vender tilbage.....	45
Healet af et scepter	49
Banshee'en	52
Max' Helvede.....	54
Gamle vaner er sejlivede	59
Første Efterlivskontakt med Bob Monroe	64
Meditation på en økonomisk stødpude	68
Fremdragelsen af Sylvia	71
Bob Monroe kigger forbi med et tilbud	78
Helbredelse i Efterlivet	82
Mormor møder Bob og Nancy	88
Spøgelsesjagt.....	94
Helainas drøm	99
Telefonsamtalen starter	104
Helainas poltergeist.....	110
Er det et vækkeur der ringer?	112
Jack the Ripper tager plads	117
Stormens øje	119
Hvem er det poltergeist på badeværelset?	122
Endnu et vækkeur?	124
Helainas ”noget stort”	127
Middagssamtale.....	131
Drøm en lille drøm med mig	133
Hvor er du, Helaina?	138
Forbindelser til Detteliv i Efterlivet	142
Den sidste rejse med tvivl	145

En rejse hinsides al tvivl	153
Helvedeshundene.....	160
Epilog	164
Appendiks A: Dr. Ed Wilsons elektromagnetiske tyngdekraftteori	168
Appendiks B: Sådan ændrer eller fjerner man en gammel, forældet overbevisning.....	173
Appendiks C: Retningslinjer for den uerfarne spøgelsesjæger	180
Appendiks D: Ordforklaring	186

Tilegnet

Den Mystiske Lærer som ønsker at forblive anonym (her kaldt Rebecca), uden hvis Kærlighed, Forståelse og Støtte intet af dette ville have været muligt;

Robert A. Monroe hvis mod og teknologi skabte vejen og værktøjerne;

Personalet på Monroe Instituttet hvis Vejledning og Undervisning lærte mig at udforske Efterlivet;

Min familie hvis Kærlighed og Tålmodighed har været med mig fra begyndelsen;

Min kone, Pharon, hvis Kærlighed og Mod var med til at skabe dette;

Mine venner, fysiske og ikkefysiske, som har hjulpet mig med at lære at udforske.

Prolog

Det var nysgerrighed efter at vide noget om den menneskelige eksistens hinsides den fysiske verden der satte det skib i vandet som jeg sejler med for at udforske Der. Nysgerrighed er vinden der skubber til de sejl der driver mine rejser. Ligesom vikingerne og Columbus har jeg under mine rejser opdaget at vores fysiske eksistens ikke er en flad jord med en grænse som vi sejler ud over og ind i et ukendt dyb når vi dør. Hinsides vores fysiske verdens grænser findes Efterlivet, en Ny Verden som vi alle kommer ind i når vi dør. Rejser ind i det Ukendte, den første bog i min Udforskning af Efterlivet-serie, fortæller om de første oplevelser jeg havde under mine opdagelsesrejser i Efterlivet. En Rejse Hinsides al Tvivl fortsætter hvor den slap.

Nogle forfattere skriver om dette emne på grund af en nærdødsoplevelse. Jeg har aldrig haft sådan en. Hverken psykiske evner eller overnaturlige hændelser gør mig bedre i stand til at udforske hinsides døden end dig. Med intet andet end nysgerrighed kan ethvert almindeligt menneske få usædvanlige oplevelser i Efterlivet. Hvis der er nogen forskel på dig og mig, er det kun den at min nysgerrighed allerede har lært mig at udforske Der. Du skal vide at det er noget alle vi almindelige mennesker kan gøre.

Rejser ind i det Ukendte sluttede med at jeg fjernede et par spøgelse, Danserne, fra en ung kvindes hjem. Den oplevelse markerede et vendepunkt i forhold til det at opløse min tvivl om ægtheden af Efterlivets eksistens. Oplysninger som jeg indsamlede under den oplevelse, blev unægteligt bekræftet, men alligevel blev jeg ved at have mine tvivl om Efterlivets eksistens.

Overbevisninger som jeg havde opbygget gennem livet, var i modstrid med mine oplevelser og gjorde at jeg stædigt nægtede at acceptere disse oplevelser som virkelige. Efter Rejser ind i det Ukendte voksede antallet af beviser for hver ny rejse jeg foretog. Gang på gang vendte jeg tilbage med bekræftede oplysninger som tydede på at mennesket virkelig eksisterer efter døden. Mine rejser gav information om hvordan folk var døde, datoer og tidspunkter, hvordan de så ud, deres vaner og opførsel. Nogle gange vendte jeg tilbage med navne og beskrivelser af deres for længst afdøde slægtninge som jeg på ingen måde kunne kende til. Jeg fandt gentagne gange bekræftede oplysninger under mine efterlivsrejser som burde have overbevist en hvilken som helst fornuftig person om dets eksistens. Alligevel blev jeg ved at være i tvivl. Jeg opdagede at tvivl er en stærk modstander af accept. Den fik mig til hele tiden at finde en rationel forklaring på beviserne. I konfrontationen mellem mine overbevisninger og mine oplevelser stod tvivlen altid i vejen for min fulde accept af Efterlivets eksistens.

Alligevel drev min nysgerrigheds sult efter pålidelige, utvetydige beviser mig til at blive ved at sejle ud over kanten af den fysiske verden for at indsamle flere oplysninger. Jeg kom tilbage fra hver eneste rejse med flere skatte. Ved hjælp af de teknikker jeg havde lært på Monroe Instituttet (TMI), blev jeg ved at bruge fremdragelser som et middel til at udforske Efterlivet. At fremdrage folk som var kommet til at sidde fast i Fokus 23 efter deres død, havde åbnet mine sanser for den ikkefysiske verden. I starten var fremdragelser min eneste indgang til den verden. Efterhånden som min sanseevne blev bedre, udviklede jeg gradvist flere veje til at komme ind og udforske. Jeg opdagede at der er oplevelser i den fysiske verden som peger hen imod bekræftelse af Efterlivets eksistens, som f.eks. en beviselig evne til at opfange andre fysisk levende menneskers tanker og følelser. Kommunikation med fysisk levende mennesker over betragtelig afstand og tid via den ikkefysiske verden blev rutine. En evne til at mærke hvornår ting ville ske i den fysiske verden, blev

hverdag. En følelse af at være forbundet med alting på et niveau hvor kommunikation flyder frit imellem os, blev normen. Forhold til ikkefysiske venner udviklede sig til et punkt hvor jeg var i stand til at bekræfte deres oplysninger. Jeg kom til at værdsætte deres input når jeg skulle træffe beslutninger i mit hverdagsliv. Jeg fik oplysninger om så almindelige ting som hvor jeg kunne finde en parkeringsplads tæt på supermarkedet, og så komplekse som en elektromagnetisk tyngdekraftteori. Udforskning af nogle af de alternative virkeligheder jeg opdagede, var simpelthen ren sjov!

Mange af de beviser for Efterlivets eksistens jeg indsamlede i løbet af tre år, var overbevisende, men alligevel var jeg i tvivl. Gradvist begyndte jeg at se en sammenhæng mellem oplysningerne og forstå hvordan overbevisninger og gerninger i Detteliv påvirker de oplevelser man har når man udforsker Efterlivet. Med hver ny rejse opbyggede jeg tiltro til ægtheden af mine oplevelser. Det førte til en voksende tro på hele universets støtte og hjælp når jeg følger min vej og mit formål i Detteliv.

I denne bog vil jeg give mere af det jeg har opdaget, videre til dig. Ved at fortælle om mine fremdragelser håber jeg at kunne illustrere hvordan vores overbevisninger og gerninger i Detteliv påvirker vores eksistens i Efterlivet. Gennem beretninger om andre oplevelser håber jeg at kunne vise nogle af de andre muligheder. Husk mens du læser, at dette kun er mine oplevelser. For mig har de ført mig forbi tvivlen på Efterlivet som en virkelighed vi alle kommer over i når vi dør. Men jeg opfordrer ingen til bare at acceptere det jeg skriver. Tværtimod tror jeg på at intet nogen læser eller hører, kan eller bør have den indflydelse. De 3½ års udforskning det har taget mig endelig at acceptere Efterlivet som virkeligt, har lært mig at kun direkte erfaring for alvor kan gøre tro til viden. Det har også understreget min overbevisning om at den erfaring er mulig for ethvert almindeligt menneske som er nysgerrigt nok til at prøve.

Da Rejser ind i det Ukendte nåede min forlæggers redaktionsproces, var den følelse af iver jeg havde haft efter at få bogen ud til boghandlerne, ved at blive en konstant, ubehagelig ledsager. Jeg følte et pres bygge sig op i mig til at gøre hvad jeg kunne, for at fremskynde den proces. Der var gået mere end et år siden Bob Monroe, grundlæggeren af Monroe Instituttet, var gået over i Efterlivet. En del af den trang jeg følte til at lægge et hårdere pres på min forlægger, kom fra ham. Mens jeg passede hus i Virginia i juli 1996, gik tingene op i en spids. Jeg kommunikerede ret regelmæssigt med Bob, og det virkede som om han allerede havde glemt at i den fysiske verden kan man ikke bare sidde og skrive bøger som det eneste. Han lod til at have glemt at i den fysiske verden er man nødt til at bruge noget af sin tid på at tjene penge. En dag mens jeg gik de 400 meter ud til postkassen, mærkede jeg igen Bobs tilstedeværelse. Jeg havde ikke lyst til at blive presset yderligere, og i vores samtale skældte jeg ud på ham.

”Nå, Bruce, du virker lidt frustreret over hvor langsomt det går med at få din bog udgivet,” følte jeg ham sige.

”Bob, jeg presser dem så hårdt som jeg tør, uden at gøre dem sure.”

”Ja, det ved jeg. Det virker dog stadig som om tingene trækker lidt ud, gør det ikke?”

”Hør nu her, for pokker!” råbte jeg mentalt, ”jeg gør alt hvad jeg kan. Hvis I vil have det gjort hurtigere, er I nødt til at tage noget af ansvaret.”

”Jamen dog, du *er* virkelig frustreret!”

”Ja, jeg er! Hør her, hvis du vil have bogen udgivet hurtigere, hvorfor smider du så ikke 5000 dollars i hånden på mig lige nu! Jeg kan bruge dem på at betale nogen for at redigere den for mig, få 3000 eksemplarer trykt og sælge dem fra

mit bagagerum i bilen!” Jeg samlede hænderne foran mig med håndfladerne opad og ventede på at pengene skulle falde ned fra himlen. ”Kom så, Bob, 5000 dollars i mine hænder lige nu, så udgiver jeg den selv og sælger den fra bagagerummet! Du vil have det gjort hurtigere – fint, så smid pengene lige her i mine hænder.”

”Jeg kom ikke for at lægge pres på dig, Bruce. Du har ret – du gør hvad du kan.”

”Tak!”

”Vi skal nok tage den her fra og få din første bog udgivet. Hvis vi skal bruge din hjælp, bliver det kun småting. Vi skal nok give dig besked. I øvrigt har vi allerede lagt ting i støbeskeen så du kan komme i gang med at skrive den næste bog.”

”Det håber jeg. Som det ser ud nu, er jeg nødt til at gå tilbage til mit arbejde som ingeniør i et par måneder for at spare nok penge sammen til at kunne skrive på fuld tid. Jeg kan ikke gøre det 2-3 timer om dagen efter arbejde. Det prøvede jeg med den første bog, og resultatet var usammenhængende. Jeg har brug for at kunne gøre det på fuld tid for at få det hele til at passe sammen i et forståeligt mønster.”

”Bare rolig, Bruce, det er der allerede sørget for.”

”Er der? Hvor skal pengene komme fra? Falder de ned fra himlen?”

”Det finder du ud af.”

Efter at have hentet posten gik jeg tilbage til huset for at fortsætte med at arbejde med de ændringer min forlægger havde foreslået til manuskriptet på den første bog. Idet min bagdel ramte stolen foran min bærbare computer, ringede telefonen. Det var min forlægger. Hans kontor ligger 50 km væk i Charlottesville hvilket var en af grundene til at jeg sagde ja til at passe hus. Han bad mig komme til møde med hans partner to dage senere for at tale om udgivelsen af Rejser ind i det Ukendte. Jeg forlod det møde med en underskrevet kontrakt og et forskud på honoraret – noget man sjældent giver førstegangsudgivere. Det forskud finansierede mit arbejde med En Rejse Hindsides al Tvivl.

”Så er vejen banet for dig så du kan begynde at arbejde på din næste bog,” følte jeg Bob sige da jeg forlod min forlæggers kontor. ”Ikke ligefrem ned fra himlen, og ikke det beløb du nævnte, men det vil da få dig i gang, ikke?”

”Jo, Bob. Tak,” svarede jeg tilbage i mine tanker, ”tak.”

Jeg tog tilbage til Denver halvanden uge senere og begyndte at skrive En Rejse Hindsides al Tvivl. Ligesom sidst er det en sand beretning om mine fortsatte rejser, med nogle ændringer af navne og steder for at sikre anonymitet for dem som ønsker det.

Som jeg nævnte i slutningen af Rejser ind i det Ukendte, har jeg for meget at fortælle til at det kan være i en enkelt bog. Eftersom En Rejse Hindsides al Tvivl er nummer to i serien, kan du støde på ord du ikke er bekendt med. For at hjælpe læseren med at forstå disse begreber, har jeg samlet nogle af dem der kan være problemer med, i en ordforklaring i Appendix D. Du vil forstå bogen bedre ved at betragte den som anden del af en fortsat historie.

At rejse med Den Mystiske Lærer

Man lærer bedst kunsten at sejle af en som kender havet. Rebecca, Den Mystiske Lærer, havde udforsket Efterlivet i mange år, og jeg var så heldig at lære kunsten at sejle af hende. Som vi alle har hørt før: Når eleven er klar, dukker læreren op.

Dikotomiland, udforskning af en alternativ virkelighed

Rebecca og jeg fortsatte med at mødes ikkefysisk med det formål at udforske Efterlivet sammen. Som du måske husker fra Rejser ind i det Ukendte, opstod mange af de beviser der hobede sig op på at Efterlivet er virkeligt, på disse ikkefysiske ture. Mens vi boede 2400 km fra hinanden, mødtes vi i den ikkefysiske verden for at udføre fremdragelser og andre aktiviteter. Bagefter skrev jeg alt ned som jeg kunne huske om disse møder, i min dagbog. Det at sammenligne noter dagen efter over telefonen blev den rutinemæssige måde jeg tjekkede ægtheden af mine oplevelser på. Vores optegnelser passede altid sammen. Nogle gange havde en af os lidt flere detaljer med end den anden, men de grundlæggende oplysninger var altid de samme.

Under en af disse ture var jeg lige ankommet til vores ikkefysiske mødested i forventning om at "se" Rebecca, da jeg hørte hende fnise.

"Ha ha, du kan ikke finde mig," hørte jeg hende sige imellem fnisene. "Det er tid til gemmeleg. Hold dig for øjnene og tæl til ti."

Jeg mærkede hende flyve af sted med en høj, susende lyd og lukkede min sansevne for hendes bevægelser; det der ikkefysisk svarer til at holde sig for øjnene. Jeg svævede der i mørket og følte mig meget fjollet mens jeg mentalt talte højt til ti.

"Nu kommer jeg!"

Jeg svævede på vores mødested og lavede en hurtig scanning efter hende mens jeg drejede rundt. Jeg låste mig fast på hendes signal og skød af sted som et radar-styret missil i hendes retning. Det var slet ingen udfordring at finde hende.

"Det var utrolig nemt. Du gemte dig ikke ret godt!"

"Jeg vidste du kunne komme herind hvis du ikke tænkte for meget over det," fnisede hun. "Sidst jeg prøvede at tage dig med herhen, kunne du ikke komme ind."

"Sidst du prøvede at få mig hvorhen?"

"Kig dig omkring, og fortæl mig hvordan du synes dette sted føles," sagde hun, stadig fnisende.

Jeg åbnede min bevidsthed for mine omgivelser for at få et indtryk af hvor jeg var. Da jeg fokuserede på det og udvidede mig, begyndte jeg at føle at stedet var kæmpestort. Det føltes todimensionalt og alligevel, på umulig vis, syntes det at være uendeligt i alle retninger. Jeg mærkede min fortolker begynde at danne en hukommelsessammenkædet forestilling om hvor jeg var.

"Det her sted er kæmpestort. Det føles som det største sted jeg nogensinde har været," sagde jeg til Rebecca. "Hvis jeg kunne flyve uendeligt i hvilken som helst retning mange gange hurtigere end lysets hastighed, ville jeg aldrig nå til grænsen af det."

I det øjeblik jeg sagde det, begyndte hele stedet at krympe lynhurtigt til det var på størrelse med en todimensional sukkerknald der svævede i rummet foran mig. Jeg hørte Rebecca fnise bag ved mig. Da jeg begyndte at fortælle hende hvad der lige var sket, skrumpede hvad det end var, ind fra sukkerknald-størrelse til en lille lysplet, og så forsvandt det! Jeg skulle lige til at fortælle Rebecca at hvor vi end var, var det lige blevet så småt at jeg ikke kunne se det. Med et stille drøn – pust, pust – vendte det straks tilbage til sin oprindelige ubegrænsede kæmpestørrelse. Jeg kunne stadig høre Rebecca fnise bag mig.

Efterhånden som andre af stedets karaktertræk viste sig, opdagede jeg at det i sandhed var et mærkeligt sted. Lige så snart et begreb til at beskrive det med

dannede sig i min bevidsthed, ændrede min opfattelse af det sig straks til det begrebs modsætning. Det er tykt – knips – nej, det er tyndt. Føles meget højt – knips – nej, det er meget lavt. Ethvert begreb der dannede sig for at beskrive det, fik det til at ændre sig til det begrebs modsætning. Jeg besluttede at det bedste navn til dette sted var ”Dikotomiland”, landet af modsætninger. Dikotomiland er på visse måder ligesom flyvende flimmer-zonen som jeg beskrev i Rejser ind i det Ukendte. Det ser ud til at være et bevidsthedsplan der eksisterer uafhængigt af min bevidsthed om det. Det er en meget underlig alternativ virkelighed.

Mens jeg svævede i Dikotomiland og prøvede at få et stabilt begreb om hvad det var, huskede jeg at Rebecca havde prøvet at få mig med herind sidst vi mødtes. Det gik op for mig hvorfor det dengang havde virket som en grænse med en åbning jeg ikke kunne komme igennem. Hver gang jeg havde tænkt på at nærme mig åbningen, bevægede det sig langt uden for min rækkevidde. Da jeg så tænkte at åbningen var for langt væk, var den pludselig lige foran mig igen. Hver gang jeg tænkte at åbningen var stor nok til mig, lukkede den sig så tæt at end ikke en elektron havde kunnet komme igennem. Så snart jeg tænkte ”åbningen lukkede sig sammen, og jeg kan ikke komme ind”, lukkede den op igen. Efter flere gange at have forsøgt at komme igennem denne mystiske, meningsløse åbning havde jeg givet op. Det var faktisk lykkedes Rebecca at få mig herhen sidst, men jeg blev så optaget af at forholde mig til det at det ikke gik op for mig at det var et særligt sted. Det var det Rebecca mente da hun sagde at hun vidste jeg ville kunne komme ind hvis ikke jeg tænkte for meget over det – derfor den listige lille gemmeleg.

Jeg er ikke typen der let accepterer at blive slået i at bruge rationel begrebsdannelse, så jeg besluttede at tage fusen på Dikotomiland. Jeg ville se om jeg kunne overlister det og narre det til at være et stabilt begreb. Jeg begyndte at gennemsnøge min hukommelse efter noget der ikke havde en modsætning, da...

”Dette sted er en fodbold,” tænkte jeg højt ind i Dikotomiland, og så ventede jeg på dets reaktion.

Stedet begyndte at summe og ryste som et vredt lille barn der får et raserianfald. Det var som om jeg havde overbelastet dets kredsløb med noget det ikke kunne klare. Jeg holdt fast på min visualisering af en fodbold. Desværre kunne min fortolker ikke holde mund. Ved at bruge dens associationskæder til andre minder sprang min fortolker fra fodbolden til en fodboldkamp. Jeg kunne se spillerne på banen spille en kamp. Så fik en associationskæde fra min fortolker scenen til at skifte fra bare en fodboldkamp til at omfatte hele stadionet. Så så jeg en enorm hob af fodboldfans heppe på tilskuerpladserne. Idet jeg så den enorme hob, havde Dikotomiland noget at arbejde med. Mit opfattelse skiftede til det modsatte af en enorm hob, ingen hob. Så så jeg hvordan Dikotomiland ændrede min visualisering/opfattelse frem og tilbage mellem en enorm hob og ingen hob. Først var tilskuerpladserne fulde, så – knips – et billede af tomme pladser – knips – så var de fulde igen.

Jeg tabte den kamp på klogskab, men jeg var nødt til at prøve igen. Rationel begrebsdannelse burde trods alt være i stand til at klare enhver udfordring. For ikke at blive overgået af Dikotomiland råbte jeg mentalt: ”Dette sted er en baseball-bold,” og ventede på at se hvad der skete. Dikotomiland udviste intelligens. Dette sted har en evne til at lære! Det ændrede min visualisering/opfattelse fra en baseball-bold til cyklussen af fulde pladser/tomme pladser i hurtige, klare glimt. Jeg hørte Rebecca bryde ud i latter af fryd over mine krumspring.

Dikotomiland skulle ikke få mig ned med nakken! ”Hvad ville der ske hvis jeg ikke giver det noget?” tænkte jeg. ”Jeg vil være fuldstændig stille”. Jeg

svævede der i stilhed uden en eneste tanke. Dikotomiland begyndte at springe rundt i alle retninger på en gang. Stedet rystede og bragede og vibrerede som en skrigende unge der ønskede at gøre noget virkelig imponerende, men ikke kunne slappe af længe nok til at udtænke en plan. Det var meget svært at fastholde en fuldstændig tankeløs bevidsthed. Da rystelserne og larmen faldt til ro, befandt jeg mig indhyllet i den høje, skingre hvislen af tilfældige lyde. Dikotomiland fik mig igen! Tilfældige lyde er en blanding af alting, og det er det modsatte af ingenting.

Rebecca og jeg forlod Dikotomiland grinende hysterisk af mine forsøg på at få skovlen under det. Da vi sammenlignede noter dagen efter, fik jeg bekræftet alle detaljerne om hendes lille bedrag og mine forsøg på at narre Dikotomiland. Hun brød flere gange sammen af grin da hun skulle fortælle hvad hun havde set mig gøre.

De fleste af mine rejser hinsides den fysiske verdens horisont, har haft en mere alvorlig undertone. Denne tur til Dikotomiland mindede mere om en tur i "Det skøre hus" i den ikkefysiske verden. Det jeg fik med fra min leg der, var en erkendelse af at det havde noget at lære mig om begrebsdannelse. Dikotomiland brugte de associationer som fortolkeren bruger til at lagre og huske begivenheder i hukommelsen, til at spejle de modsatte begreber tilbage. At fastholde den stille, begrebsløse bevidsthedstilstand er en god øvelse i at opnå balance mellem Fortolkeren og Modtageren. Ved at gøre sig flere erfaringer med dette sted kan man træne evnen til at undgå begrebsdannelse og på den måde få en klarere opfattelse af hvad der virkelig sker. Denne evne er meget brugbar til at komme ud over personlige påvirkninger, som f.eks. tvivl, når man forholder sig til og indsamler oplysninger hvor som helst i den ikkefysiske Nye Verden. Jeg kommer også til at tænke på at da jeg prøvede på at holde min bevidsthed fast på Ingenting, åbnede Dikotomiland for adgang til Alting. Det kunne godt give mig lyst til at meditere noget oftere.

Flyvende tæpper

Der er tidspunkter i vores liv hvor vi står over for nogle svære valg. Foråret 1993 var sådan et tidspunkt for mig. Min kone og jeg besluttede i al venskabelighed at blive separeret, og jeg overdrog næsten alle mine økonomiske værdier til hende og mine børn. Utilfreds med min karriere som ingeniør sagde jeg mit job op og startede mit eget enmandskonsulentfirma. Først på sommeren var ønsket om at tage til Virginia for at forfølge min trang til at udforske Efterlivet blevet meget stort; nogle ville måske kalde det en besættelse. I månedsvis var jeg et følelsesmæssigt vrage, splittet mellem mine børn som boede 2400 km fra Virginia, og min søgen efter viden. På sådan nogle tidspunkter ved man at uanset hvor ondt det gør, er det noget man er nødt til at gøre.

Mens jeg forberedte mig på ret sikkert at skulle være adskilt fra mine børn, og med ønsket om at opretholde mere end brevskrivning, videobånd og telefonkontakt, besluttede jeg mig for at bruge min voksende evne til at bevæge mig rundt i den ikkefysiske verden til at eksperimentere med en anden form for kontakt. Jeg besluttede at begive mig ud på en anden slags rejse. Denne rejse var ikke beregnet på at sejle hinsides den fysiske verden for at udforske Efterlivet. I stedet var det rejser mine børn og jeg begyndte at foretage mens de sov, for at udvikle en ny måde at være sammen på. Jeg tog hen til deres værelser ikkefysisk og mødtes med dem i deres drømme. Så inviterede jeg dem på en flyvetur med Far på et magisk flyvende tæppe. Det lyder måske lidt mærkeligt for nogle, men på det tidspunkt var det en af de få kilder til sjov og glæde i mit liv.

Første gang jeg prøvede det, var jeg ikke helt sikker på hvordan jeg skulle gribe det an. Efter at have lukket mine øjne og sluppet af forestillede jeg mig at der ville danne sig et smukt broderet tæppe. Der gik et øjeblik, så materialiserede et tæppe på 180x120 cm sig for mit indre blik og svævede ved siden af mig. Det var broderet med farvestrålende, kringlede mønstre henover hele overfladen. Lange, gyldne frynser og kvaster hang ned langs kanterne. Da det var fuldt dannet i min fantasi, lod jeg som om jeg hoppede op på det. Da jeg sad midt på mit magiske flyvende tæppe, tænkte jeg på min datter Shaela og så hendes værelse for mig. Tæppet og jeg begyndte at bevæge os. Et øjeblik senere passerede vi igennem muren til hendes mors hus, og Shaelas værelse kom til syne. Jeg svævede et lille stykke fra hendes seng og kunne tydeligt se min 9-årige datter sove. Da jeg kaldte på hende, vågnede hun ikkefysisk i min drøm og satte sig op og kiggede på mig, der svævede mindre end 2 meter væk. Efter at hun begejstret var kravlet op på tæppet og havde sat sig ved siden af mig, fløj vi gennem husets vægge til hendes brors værelse. Min søn, Daniel, som på det tidspunkt var 4 år gammel, vågnede også i vores drøm da han hørte os kalde. Med opspærrede øjne og et stort smil stod han op, kravlede op på tæppet og satte sig på den anden side af mig. Så fløj vi gennem det lukkede vindue ud i nattehimlen.

På denne første tur ville Shaela flyve hen til Bedstemor og Bedstefar, og hun blev lidt skuffet over at de ikke kunne se hende. Daniel besluttede at han ville tage til zoologisk have, og fandt ud af at næsten alle dyrene sov. Nogle af dem der var vågne, kiggede på os som om de så os flyve forbi.

Hver gang vi tog en flyvetur på Fars magiske tæppe, skiftedes mine børn til at bestemme hvor vi skulle hen. Efter at jeg havde hentet dem på deres værelser, fløj vi ud gennem vinduet, over kvarterets trætoppe og så derhen hvor de gerne ville. På en af turene ville Shaela om på den anden side af jorden til Kina bare for at se om

det virkelig var dag der. Det var det. En anden nat fløj vi efter Daniels ønske rundt om månen.

Der opstod et problem mere end en gang på disse første ture. Mens vi var på vej et eller andet sted hen, fik jeg et ”kald” om at hjælpe med en fremdragelse. Jeg fortalte Shaela og Daniel at jeg var nødt til at tage af sted et øjeblik, og at jeg straks ville være tilbage. Jeg må indrømme at fremdragelsen nogle gange tog så lang tid at Shaela og Daniel selv var taget hjem da jeg kom tilbage. De brød sig ikke om at skulle være alene. Jeg troede kun halvt på at disse ting virkelig skete, indtil min kone spurgte til det. Jeg havde ikke nævnt vores natlige flyvture for nogen, ikke engang mine børn, så jeg blev overrasket over hvad min kone havde at sige.

”Laver du noget med børnene om natten?” spurgte hun.

”Ja, vi har taget nogle flyvture på et magisk tæppe af og til i løbet af de sidste par uger.”

”Det fortalte Shaela mig, og hun siger at du nogle gange forsvinder i et stykke tid.”

”Ja, nogle gange er jeg nødt til at tage af sted et kort øjeblik for at tage mig af et kald før vi kan fortsætte.”

”Nå, men jeg synes det vil være bedre hvis du følger dem hjem først før du forsvinder på den måde. Shaela bliver bange når du forsvinder.”

”Du har ret. Fremover vil jeg sørge for at de kommer sikkert hjem til deres værelser hvis jeg er nødt til at tage mig af et kald.”

”Og en anden gang,” sagde hun alvorligt, ”så tal med mig før du begynder på den slags, okay?”

”Klart,” svarede jeg.

Jeg ved at de fleste vil tænke at sådan en samtale kun kan finde sted mellem to fuldkomne vanvittige mennesker. Jeg er sikker på at det var belastende for min kone at skulle tage sig af den slags. Hun og hendes familie var meget bekymrede over mine aktiviteter i ”Åndeverdenen” som de kaldte det. Dette var endnu en af de situationer hvor vores trossystemer stødte sammen. Efter den samtale lavede jeg om på vores flyvture for at undgå at Shaela og Daniel skulle blive bange. Næste gang jeg tog hen til min datters værelse, ankom jeg ikke på mit tæppe. Efter at have fået hendes opmærksomhed, fortalte jeg hende at det var på tide hun lærte at lave sit eget flyvende tæppe. Jeg stod ved siden af hendes seng, og mens hun kiggede på ikkefysisk, samlede jeg mine hænder så alle mine fingerspidser rørte ved hinanden. Så trak jeg dem langsomt fra hinanden med det formål at skabe et tæppe. Da mine fingerspidser skiltes, dannede der sig et sammenrullet magisk tæppe. Efter at have rullet det ud, lod jeg det hænge og svæve i luften lidt derfra. Så bad jeg Shaela tænke over hvordan hun ville have at hendes magiske tæppe skulle se ud. Efter et par sekunder samlede hun sine fingerspidser og trak dem fra hinanden. Til hendes store overraskelse materialiserede hendes tæppe sig sammenrullet ligesom mit. Hun tog fat i den ene ende og rullede det ud med et smæld. Da hun var færdig med at ændre dets farver og mønstre og sætte kvaster rundt i kanten, var det blevet meget smukt. Så kravlede vi hver især op på vores tæpper og fløj ind i hendes brors værelse.

Efter at jeg havde vist Daniel hvordan han kunne lave sit eget tæppe, rullede han det ud og begyndte at sætte sit eget præg på det. Tro mod sit køn gav han sit tæppe pedaler, to faktisk – en til at stoppe det og en til at sætte det i gang. Han tilføjede også et rat og forklarede at det var nødvendigt for at kunne vende i luften. Da han var tilfreds med det, hoppede han op på det, og så tog vi af sted gennem vinduet.

Jeg er klar over at dette må lyde temmelig skørt, men jeg kan kun sige at vi havde det rigtig sjovt. Vi fløj rundt i hele verden, og tog flere ture til Kina og

zoologisk have. Vi fløj ved siden af hinanden stille over trætoppene og så hvad der var at se. Vi øvede os i at dele os op, flyve forskellige steder hen og så mødes derhjemme. Vores træning opbyggede mine børns tillid til at de kunne tage af sted på egen hånd, og om nødvendigt finde hjem alene. På en af vores ture ville de gerne have Mor med. Vi fløj ind i hendes soveværelse og inviterede hende med. Hun kravlede op og satte sig bag ved mig, og vi fløj igennem væggen.

Efter at Shaela og Daniel havde lært at lave deres egne tæpper og var blevet fortrolige med at flyve med dem, fik jeg ikke flere klager når jeg var nødt til at tage af sted for at udføre en fremdragelse. De syntes det var temmelig kedeligt at skulle vente på deres sjov, så de valgte som regel at flyve rundt selv indtil jeg kom tilbage. Nogle gange fulgte de efter for at se hvor jeg tog hen, og hvad jeg lavede. De hjalp mig endda med en fremdragelse – en oplevelse jeg fortalte om i Rejser ind i det Ukendte. Svævende i nærheden kiggede de på mens jeg arbejdede med at fremdrage en lille dreng som var blevet kørt over og dræbt af en kampvogn. De gjorde det let at flytte ham til Fokus 27 da han begejstret tog imod deres opfordring til at kravle ombord på et af deres magiske tæpper. Det må være en drøm for mange små børn at flyve på et magisk tæppe. Den dag i dag husker jeg de tider vi havde sammen, når jeg er ved at falde i søvn. Så tager vi igen en fornøjelsestur hen over nattehimlen.

Først på foråret 1993 besluttede jeg at flytte til Virginia for at forfølge min besættelse af at udforske den menneskelige eksistens hinsides den fysiske verden. Det var den sværeste og mest smertefulde beslutning i mit liv. Jeg græd mange kilometer mens jeg kørte væk i min U-Haul-vogn og genoplevede billedet af mine små børn der vinkede farvel til Farmand.

Wahunka og delte alternative virkeligheder

Kort efter at jeg var ankommet til Virginia, kom Rebecca og jeg til at tale om delte alternative virkeligheder. Hun havde læst en artikel af Charles Tart, en forsker på området, og forklarede delte alternative virkeligheder ved at fortælle mig om nogle eksperimenter han foretog. Vores snak førte til en interessant landkending i min udforskning af den ikkefysiske verden på en ø jeg kalder Wahunka.

Tart brugte til sine eksperimenter to frivillige studerende som var gode hypnose-ømner, dvs. de kunne let hypnotiseres til en dyb trancetilstand. Først hypnotiserede den ene forsøgsperson den anden, og så hypnotiserede den anden den første. De skiftedes til at hypnotisere hinanden til de begge var i en meget dyb trance. Da de var tilstrækkeligt hypnotiserede, foreslog Tart et sted som de begge skulle tage hen til. De ville så tage hen til det sted og gøre noget med hinanden.

I et af sine eksperimenter havde Tart foreslået en sandstrand ved havet. De fulgte hans forslag og rapporterede begge at de tog hen til en sandstrand. De forestillede sig ikke bare at være der alene, men faktisk at være sammen på en livagtig, fuldstændig realistisk strand ved havet. Så vidt jeg husker, kunne de se, høre og mærke hinanden så stærkt at de kunne svømme sammen i et hav der føltes fuldstændig virkeligt. De rapporterede at de kunne mærke sandet under deres fødder. De kunne have kastet en badebold frem og tilbage imellem sig. Efter deres opfattelse befandt de sig på en strand i en alternativ virkelighed som ikke kunne skelnes fra den fysiske verden. Det er en delt alternativ virkelighed.

Det lød som en utroligt fascinerende, sjov oplevelse, og vi begyndte straks at tale om hvordan vi kunne prøve at eksperimentere med det selv. Jeg foreslog henkastet at vi kunne begynde med begge to at prøve at visualisere noget som ville eksistere i den ikkefysiske verden. Jeg ræsonnerede at når vi begge kunne se det, kunne det fungere som et frø til en fuldkommen, delt alternativ virkelighed som dem Tarts forsøgspersoner beskrev.

”Hvilken slags ting vil du foreslå?” spurgte Rebecca.

”Hvad med en stor orange bold? Noget på størrelse med en badebold.”

”En stor orange bold? I ingeniører og jeres livlige fantasi!”

”Det er da en begyndelse. Hvis det eneste vi skal være i stand til, er at kunne se den samme ting, er en stor orange bold da en nem ting at visualisere. Det ville være en lille delt virkelighed, må jeg indrømme, men det er en begyndelse.”

”Hvor skal vi se den?”

”Lad os stå cirka en meter fra hinanden og visualisere den i luften imellem os.”

Vi stod og kiggede på hinanden og prøvede at visualisere en stor orange bold i luften imellem os. Jeg havde et svagt indtryk af en bold, men jeg kunne bestemt ikke se noget. Der skete ikke noget fantastisk. Vi kom ikke ind i nogen alternativ virkelighed lige der. Faktisk begyndte vi begge at grine af hvor fjollet ideen var, og jeg glemte straks alt om det.

Et par uger senere fortalte jeg Rebecca om en mærkelig følelse jeg havde kunnet slå til og fra siden starten af 1970'erne. Den er svær at beskrive. Det er en underlig følelse. Når jeg ville slå følelsen til, oplevede jeg en lettere elektrisk, vattet kugle af noget øverst i nakken, lige der hvor rygraden ender og kraniet begynder. Jeg havde ingen anelse om hvad det var, eller hvad det kunne bruges til, men jeg havde vært nysgerrig siden det var begyndt at ske tyve år tidligere. Eftersom Rebecca havde gode evner for at sanse forskellige bevidsthedstilstande, tænkte jeg at hun måske ville være i stand til at kaste lys over det.

”Kan du give dig selv følelsen lige nu?” spurgte hun.

”Ja, jeg skal bare lukke øjnene og mærke efter det sted øverst i nakken.”

”Prøv at tænde for det, så skal jeg se om jeg kan sanse noget om det.”

Rebecca lukkede øjnene og tog en dyb vejrtrækning for at slappe af. Jeg lukkede øjnene og ledte efter den lettere elektriske, vattede følelse. Da jeg fandt og fokuserede på den, forstærkedes den mærkelige følelse som sædvanligt.

”Hmm, jeg bliver slynget ind i en tunnel!” sagde Rebecca.

Jeg åbnede øjnene og slukkede for den underlige følelse.

”Er du okay?” spurgte jeg en smule bekymret.

”Det lader det til – prøv igen.”

Jeg lukkede øjnene, ledte efter den, fokuserede på den og lod den forstærke igen.

”Jeg er i en tunnel igen og bevæger mig med høj fart,” sagde hun. ”Lad den køre lidt længere.”

Pludselig kunne jeg også se væggene i en tunnel på omkring et par meter i diameter suse forbi mig. Det var en grynet sort/hvid tåge der susede så hurtigt forbi at jeg ikke kunne se nogen detaljer.

”Jeg er også i en tunnel!”

”Min tunnel drejede lige ned og til højre,” kommenterede Rebecca.

Min havde lavet den samme drejning lige før hun sagde det. Jeg blev ved at fokusere på den underlige følelse mens jeg så tunnellens vægge drøne forbi. Så drejede min tunnel skarpt opad en stejl 90-graders vinkel, og jeg blev i midten og fulgte automatisk dens rute.

”Lavede din lige et skarpt sving opad også?” spurgte jeg.

”Ja!” Og et par sekunder senere: ”Væggene ændrede sig lige til en slags mønster, som om de er lavet af mursten.”

”Også mine!”

Vi fortsatte med at bevæge os igennem vores tunnel til jeg mistede fornemmelsen af den underlige følelse. Lige så snart jeg fokuserede på følelsen igen, vendte billedet af at skyde gennem en tunnel tilbage. Vi legede med denne besynderlighed i omkring fem minutter, og så kunne jeg ikke finde følelsen mere, så vi holdt op.

Et par uger senere sad vi i et boblebad ved midnatstid og kiggede op på stjernerne på den mørke landhimmel.

”Bruce,” sagde Rebecca, ”lad os prøve det der igen – den sjove følelse du har i nakken.”

”Okay,” svarede jeg. ”Ved du hvad? Jeg burde virkelig finde på et navn til det. Det er ved at være besværligt altid at henvise til det som ”den sjove følelse øverst i nakken”.”

”Har du et navn i tankerne?”

”Hvad med Wahunka?” lød det i mit hoved og ud af min mund.

”Wa-hvad-for-noget?”

”Wahunka.”

”Okay, lad os prøve Wahunka igen,” sagde hun grinende.

Jeg lukkede øjnene, følte efter Wahunka, fokuserede på den og lod følelsen øverst i nakken vokse og forstærkes. Det voksede fra noget på størrelse med en vindrue til noget på størrelse med en tennisbold på 15-20 sekunder og ændrede sig fra en mild, vattet, elektrisk følelse til en følelse af noget der tog fat. Så så jeg det mest underlige. Højt oppe over boblebadet fik jeg ikkefysisk øje på noget der faldt ned imod mig. En stor, orange bold dumpede ned ud af ingenting, ramte vandet i

boblebadet uden et plask og fortsatte gennem bunden mod midten af jorden. Jeg åbnede mine fysiske øjne med et sæt og kunne se at Rebeccas allerede var spærret helt op.

”Så du det samme som jeg lige så?” spurgte jeg.

”Hvis det var en stor, orange bold der lignede en appelsin på størrelse med en badebold, så ja, det gjorde jeg!” svarede hun.

”Det gjorde jeg også!”

Vi brød begge ud i en vanvittig latter da det gik op for os at den korte, glemte øvelse vi havde prøvet flere uger tidligere, netop nu var lykkedes. Den orange bold var dukket op, ikke ligefrem som jeg havde forestillet mig den nogle uger før, stillestående og svævende i luften imellem os, men den var faldet som en kampesten ned fra himlen. Da vi endelig fik styr nok på os selv til at holde op med at grine, tændte jeg for Wahunka igen.

”Jeg er i en tunnel igen,” sagde Rebecca.

”Også mig!”

Hvert tiende eller tyvende sekund beskrev en af os hvad vi så, med så få ord som muligt. Tunnellen ændrede retning, struktur, farve og mønster. Så forlod jeg tunnellen og befandt mig i et lille værelse. Det var et livagtigt, meget realistisk værelse i fuld farve på omkring 3 m² med et loft så højt at jeg ikke kunne se det. En kvinde jeg ikke kendte, stod ved den modsatte væg med ansigtet imod den. Jeg gik til venstre mod et hjørne af værelset for at se nærmere på hende.

”Jeg er i et værelse. Jeg ser en kvinde der står cirka en meter fra den væg hun vender imod,” sagde jeg.

”Jeg er også i et værelse. Jeg står tæt ved en væg og kigger op på et lys der skinner ned i værelset,” svarede Rebecca.

”Der er en lysstråle der skinner på kvindens venstre skulder,” sagde jeg for at beskrive hvad jeg så. Jeg så kvindens hoved bevæge sig som om hun kiggede på sin venstre skulder, og så kiggede hun igen på kilden til lyset.

”Ja, lyset skinner på min venstre skulder.”

Kvinden drejede hovedet frem og tilbage og stoppede da hun kiggede direkte på mig.

”Er det dig der står i hjørnet?”

”Ja.” Så vinkede jeg til hende med min ikkefysiske hånd, ”det er mig der står her ovre i hjørnet og vinker til dig!”

Rebecca vinkede tilbage til mig. ”Det er mig der står her og vinker tilbage til dig!”

”Er det et ildsted foran dig? Det ligner et ildsted her fra hvor jeg står.”

Den ikkefysiske Rebecca satte sig ned på knæ, kiggede på ildstedet og lagde sig så ned og begyndte at kravle hen imod det.

”Nej, det er ikke et ildsted. Det ligner endnu en tunnel af en slags,” sagde hun mens hun kravlede ind i den og forsvandt.

Jeg gik derover, lagde mig ned på hænder og knæ og kravlede ind efter hende. Da vi kom ud på den anden side, var jeg højt oppe i luften og kiggede ned på en smuk, rund, dybblå pool. Den var fuldstændig omgivet af sorthed. Der fra hvor jeg svævede, cirka 9 meter over poolen, kunne jeg tydeligt se en metalring på omkring 4,5 meter i diameter med omkring 20 små guldfarvede rør stikkende ud af den, ligeligt fordelt langs kanten og lige over vandoverfladen i poolen.

”Hvor tæt er du på poolen?” spurgte jeg.

”Jeg er lige lidt over vandet. Jeg kan se hele poolen og en slags små rør der stikker ud fra den.”

”Jeg tror jeg er et godt stykke over dig. Jeg kan se poolen og en hel del af den omgivende sortthed.”

Små flammer der lignede stearinlysflammer, begyndte at brænde fra hvert rør samtidigt. Flammerne bredte sig fra midten af ringen og voksede til de var omkring 1½ meter lange. Flammerne var bredest tæt ved rørene og løb i yndefulde buer ud i en spids. De var så brede at de næsten rørte ved hinanden der hvor de kom ud for enden af hvert rør. De havde samme farver som stearinlysflammer – klare røde, gule og orange nuancer som var fantastisk smukke op imod poolens dybe blå farve. Flammerne holdt sig i den størrelse lige længe nok til at det gik op for mig at det jeg kiggede på, fuldstændigt lignede en smuk, perfekt lotusblomst.

”Flammerne på poolen ligner en lotusblomst,” hørte jeg Rebecca sige.

Så fløj flammerne eksplosivt opad. En rørformet søjle af flammer formede som smukke blomsterkronblade steg op fra poolen og skød op forbi mig idet de dannede en tårnhøj søjle af flammer der rakte så langt op over mig som jeg kunne se.

”Ser du også en søjle af flammer stige op fra poolen?” spurgte jeg.

”Er det ikke smukt?” svarede Rebecca.

Jeg svævede der og så muren af små flammer suse forbi indtil jeg mistede følelsen af Wahunka og sceneriet tonede ud. Da jeg åbnede mine fysiske øjne, var Rebeccas stadig lukkede, og jeg sagde ikke noget før hun åbnede dem.

”Wow! Hvad var det?” udbrød jeg.

”Jeg vil mene at vi lige har været i en delt alternativ virkelighed,” lød hendes svar.

Vi sammenlignede nok noter i mindst en halv time hvor vi gennemgik hvad vi hver især havde set og følt. Det var sådan en usædvanlig, interessant oplevelse at Rebecca og jeg fortsatte med at udforske alternative delte virkeligheder i et godt stykke tid. Det blev en leg at udforske med Wahunka. Til ære for Charles Tarts forskning og boblebadet hvor vi første gang oplevede en delt alternativ virkelighed, kaldte vi legen for ”Boblebadsmodificeret Charlie”. Jeg har leget den med op til otte mennesker ad gangen. Reglerne i Boblebadsmodificeret Charlie er enkle. Alle slapper af og lukker øjnene. Jeg tænder for Wahunka og lader den vokse i styrke. Så skiftes alle til at beskrive, med så få ord som muligt, hvilke som helst indtryk de måtte få. Inden for fem minutter er alle i en delt alternativ virkelighed. Nogle gange er det fantastiske, surrealistiske scener som den med poolen og søjlen af flammer. Andre gange udspiller en hel historie sig som en scene fra en fjern fortid.

Der var nogle bivirkninger ved at eksperimentere med Wahunka. Ikke noget alvorligt, bare bivirkninger. En eftermiddag var jeg ved at bixse en stor gryde af min berømte spagettisauce sammen. Det er en af de få ting der virkelig skiller sig ud i mit kulinariske repertoire, hvilket siger en hel del om mine madlavningsevner. Da alle ingredienserne begyndte at simre i gryden, kom jeg til at tænke på hvilken indvirkning tilførslen af Wahunka ville have på sauce. Uden at tænke nærmere over det, tændte jeg for den og lod den vokse i styrke. Jeg følte mig lidt fjollet over at kanalisere Wahunka-energi ind i en gryde spagettisauce mens jeg langsomt rørte rundt i den med en stor træske, men eksperimenter er jo til for at se hvad der sker. Jeg havde været i gang i et halvt minuts tid da telefonen ringede.

”Bruce, det er Rebecca, hvad laver du?” hørte jeg hendes stemme sige en smule irriteret.

”Jeg laver min berømte spagettisauce – hvorfor?”

”Hvad laver du ellers?” spurgte hun utålmodigt.

”Tja, jeg ved godt det lyder fjollet, men jeg prøver at kanalisere Wahunka ned i saucen,” sagde jeg lidt fåret.

”Det tænkte jeg nok!”

”Hvorfor? Hvad er der sket?” spurgte jeg.

”Jeg er på instituttet og laver en session med en. Jeg sidder ved kontrolpanelet og kobler forskellige Hemi-Sync-lyde til og overvåger personen i boksen. Det er meningen at jeg skal assistere hende og guide hende i hendes udforskning.”

”Og?”

”Og lige pludselig bliver jeg skudt ind i en tunnel. Væggene suser så hurtigt forbi at jeg næsten ikke kan holde fokus på mit arbejde i kontrolrummet!”

”Og jeg holdt lige Wahunka på et meget intenst niveau mens jeg fokuserede på spagettisaucen!”

”Ja. Denne her session kommer til at tage omkring tre kvarter mere. Kunne du vente med at eksperimentere mere med din sauce til jeg er færdig, og give mig lidt tid til at køre hjem inden du begynder igen?”

”Selvfølgelig! Undskyld, jeg vidste ikke at Wahunka ville virke over 13 kilometers afstand.”

”Næh, men nu ved vi at den gør. Jeg er nødt til at vende tilbage til min session, så vi tales ved senere.”

Med den bemærkning lagde Rebecca på, og jeg gik tilbage og rørte i min sauce, uden Wahunka. Fra da af var jeg mere forsigtig med kun at eksperimentere med den når Rebecca var til stede eller vidste det på forhånd. Det var første gang jeg oplevede at have sådan en indvirkning på et andet menneske på afstand. Jeg lærte at man må tage et ansvar når man arbejder med sådan noget ”energi-legetøj”.

Den måde Rebecca og jeg eksperimenterede med Wahunka på, var som at træne en muskel. Jeg opdagede at jeg kunne bruge den muskel som et værktøj til udforskning af Efterlivet. Jeg tænder tit for den når jeg skal udføre en fremdragelse eller bare udforske. Når jeg gør det, hjælper det i høj grad på min sansning af de ikkefysiske virkeligheder. Ligesom Shee-un-punktet som jeg beskrev i Rejser ind i det Ukendte, er det blevet et værktøj at udforske med. Jeg er ikke sikker på hvor jeg har det værktøj fra. Min fornemmelse er at Wahunka er en naturlig menneskelig evne vi alle sammen har; jeg har bare været heldig at bemærke den. Ligesom en muskel man sjældent bruger, er den meget svag hos de fleste af os. Jeg formoder at jeg ved at have arbejdet med at udvikle evnen til at sanse i den ikkefysiske verden, ubevidst har trænet denne ”muskel”. Da den havde nået en bestemt styrke, begyndte jeg at bemærke dens tilstedeværelse. Det er muligt at nogle af jer som har været på samme opdagelsesrejse, har bemærket noget lignende. Nogle af jer har måske bemærket en lettere elektrisk, vattet kugle-følelse af tryk øverst i nakken. Jeg formoder at de af jer som begiver sig ud på en opdagelsesrejse forbi grænsen af den fysiske verden, måske en dag bemærker en underlig følelse som den jeg har beskrevet. Hvis du gør, vil jeg opfordre dig til at eksperimentere med den. Find en anden som du kan arbejde sammen med – en som ikke vil tænke at du er fuldstændig vanvittig – og forsøg dig med Boblebadsmodificeret Charlie. Hvis dine forsøg viser noget tegn på en delt alternativ virkelighed, har du opdaget øen Wahunka – en ø der ligger langt forbi den fysiske verdens horisont på Efterlivets hav.

Bedstemor og stinkdyret

Lugtesansen er den skarpeste af vores fysiske sanser. Den kan opfange lugte fra koncentrationer af ting målt i milliardtedele. Med andre ord: En del af noget blandet med en milliard dele luft kan opfanges af vores almindelige lugtesans. Vi har også en ikkefysisk lugtesans. Det opdagede jeg efter at have hørt en historie om Rebeccas bedstemor.

Noget tid efter at hendes bedstemor var død, tog Rebecca en lang køretur for at besøge familiens gård. Hun kom lidt sent af sted, og efter seks stive timer bag rattet var hun træt, men hun havde stadig to timers natkørsel tilbage. På en mørk tosporet landevej, blev hun opmærksom på sin bedstemors tilstedeværelse på bagsædet.

”Hej Bedstemor, jeg ved godt du sidder på bagsædet,” sagde Rebecca i sine tanker.

”Jeg tænkte at du nok kunne bruge lidt selskab. Det er blevet mørkt, og jeg kan mærke at du er ved at være træt,” svarede Bedstemor.

”Tak, Bedstemor.”

Du skal vide at Rebecca siden hun var en lille pige, altid har elsket lugten af stinkdyr. Som barn på gården kunne hun ikke forstå hvorfor alle andre undgik en hund der havde været så uheldig at blive sprøjtet på af et stinkdyr. For hende gjorde det bare hunden endnu dejligere. Der er ikke mange der sætter pris på den lugt, men af en eller anden grund har Rebecca altid elsket den. Lige efter at Bedstemor havde gjort sit indtog på bagsædet, begyndte lugten af stinkdyr at fylde bilen.

”Et stakkels lille stinkdyr må være blevet ramt af en bil,” tænkte Rebecca ved sig selv.

”Nej,” sagde Bedstemor, ”jeg ved at du godt kan lide den lugt, så jeg tog den med mig, skat. For at hjælpe dig med at holde dig vågen på resten af turen, vil jeg give dig den lugt med jævne mellemrum indtil du er fremme.”

Ifølge Rebecca fyldte lugten af stinkdyr fra det øjeblik bilen hvert tyvende minut.

Eftersom jeg er en rationelt tænkende type, regnede jeg med at Bedstemor bare sørgede for at et stinkdyr blev kørt ned på Rebeccas rute hvert tyvende minut. Jeg er klar over at det ikke er mindre irrationelt end at Bedstemor på magisk vis bragte lugten af stinkdyr ind i bilen, men på en eller anden måde syntes det at være en mere logisk, fornuftig forklaring for mig.

En uges tid efter at jeg havde hørt den historie, sad jeg længe efter solnedgang sammen med Rebecca i et hus på landet i Virginia. Luften udenfor var den slags varme, fuldstændigt stillestående luft som ikke rasler med et eneste blad eller fordamper en eneste dråbe sved. Pludselig fyldte lugten af stinkdyr værelset. Jeg mener ikke at jeg fik færten af lugten, og så blev den gradvist stærkere. Jeg mener at fra det ene øjeblik til det andet gik den fra ingenting til fuld, næsten kvælende styrke. Den lugt hører ikke til blandt mine favoritter, og den var så overvældende at jeg følte at mine øjne ville begynde at løbe i vand.

”Føj! Her lugter som om et stinkdyr er kommet ind i huset og har sprøjtet et eller andet sted herinde. Uha, jeg håber ikke den har hundegalskab,” kommenterede jeg nervøst mens jeg kiggede mig omkring efter arrige, skarpe tænder og en løftet hvid hale.

”Nej, Bedstemor er på besøg.”

”Har du et kælestinkdyr der hedder Bedstemor?” spurgte jeg skeptisk.
”Nej, fjollehoved,” svarede hun, ”det er min bedstemor. Kan du ikke huske at jeg fortalte dig om min køretur?”

”Men lugten er utroligt stærk.”

”Ja, er det ikke en dejlig lugt?” sagde Rebecca med et stort smil.

”Det må altså være et rigtigt stinkdyr, og det er et eller andet sted i huset sammen med os. Uha, stinkdyr har nogle gange hundegalskab. Måske må vi hellere prøve at finde det og få det ud herfra før det angriber en af os.”

Jeg kiggede mig omkring i værelset sikker på at et stinkdyr med fråde om munden ville springe frem og angribe mig hvert øjeblik det skulle være. Jeg forestillede mig at få disse forfærdeligt smertefulde indsprøjtninger for hundegalskab.

”Der er ikke noget stinkdyr, Bruce, slap af! Det er bare Bedstemor der er kommet for at besøge os.”

”Det er umuligt!” sagde jeg med universitetsuddannet sikkerhed. ”Det ville hun ikke kunne.”

I næste millisekund forsvandt lugten af stinkdyr. Jeg mener ikke at den gradvis forduftede og endelig forsvandt over et stykke tid. Jeg mener at den forsvandt som lyset fra en pære når du slukker på kontakten! Nul! Intet! Fuldstændigt forsvundet! Jeg kunne ikke tro min egen næse! Jeg sprang op og begyndte at løbe gennem huset fra værelse til værelse. Jeg vidste at det var umuligt for sådan en stærk lugt at forsvinde øjeblikkeligt fra hvert eneste værelse på en gang, men jeg kunne ikke opfange lugten noget sted i huset. Rebecca grinede af mine krumspring.

”Hvad laver du?” spurgte hun demonstrativt.

”Den lugt kan ikke være forsvundet så hurtigt fra hele huset på en gang. Der må være mindst et svagt spor af den et eller andet sted!”

”Jeg kan stadig lugte den her hvor jeg sidder.”

Jeg løb over til der hvor hun sad og snusede i luften.

”Den er her ikke, jeg kan ikke lugte den!” sagde jeg til hende.

”Jamen, det kan jeg! Bedstemor er her endnu, og jeg kan stadig lugte stinkdyr,” insisterede Rebecca.

Jeg fik hende til at rejse sig op og følge med mig rundt. Vi snusede i alle værelserne i huset. Jeg kunne ikke lugte noget som helst. Hun påstod at hun kunne lugte stinkdyr over det hele. For min næse var lugten fuldstændigt, uforklarligt forsvundet.

”Lærte du noget af Bedstemors besøg?” spurgte Rebecca senere, efter at hun hævdede at Bedstemor var taget af sted.

”Lærte noget? Hvad tænker du på?”

”Du kunne lugte et stinkdyr så kraftigt at du sagde at det føltes som om dine øjne ville begynde at løbe i vand. Der skete noget, og så kunne du ikke lugte det mere. Hvad tror du fik det til at forsvinde øjeblikkeligt?”

Da jeg tænkte efter, kom jeg i tanker om at lige før lugten var gået ud som et lys, havde jeg sagt ”Det er umuligt! Det ville hun ikke kunne!”. I det øjeblik var min opfattelse af lugten øjeblikkeligt forsvundet sporløst. ”Jeg havde lige udtrykt min tvivl om muligheden af at en ikkefysisk person skulle være i stand til at fremkalde lugten af stinkdyr.”

”Kan man sige at du gav udtryk for din *overbevisning* om at sådan noget var umuligt?”

”Ja, sådan kan man godt udtrykke det. Jeg tror ikke det er muligt.”

”Men du hævder at den måde lugten forsvandt fra huset på, også er umulig, gør du ikke?”

”Jo, ud fra mit kendskab til kemiske koncentrationer og luftens bevægelser gennem et hus var det også umuligt. Sådan en aften som i aften hvor luften står helt stille, ville lugten være nødt til at sprede og fordele sig for at slippe ud. Med et hus på denne her størrelse og ingen vind kunne det let tage en time eller mere før de sidste spor af lugten var væk. Hvis stinkdyret sprøjtede inde i huset, kunne det tage flere dage.”

”Og alligevel oplevede du begge dele, gjorde du ikke?”

”Ja, og det er heller ikke muligt!”

”Hvilke forklaringer kunne der være på din oplevelse?”

Jeg funderede over det spørgsmål. Jeg havde netop oplevet to ting som ikke blot var fysisk umulige, men også udelukkede hinanden. Jeg sad lamslået et stykke tid. Så lyste svaret op inden i mig.

”Fysisk er det ikke muligt, men måske er det ikkefysisk muligt.”

”Bliv ved,” sagde Rebecca grinende.

”Jeg fornemmede lugten før jeg fik en chance for at dømme den ud fra mine overbevisninger og tvivl. Jeg oplevede en ikkefysisk lugtesans som opdagede din bedstemors tilstedeværelse. Lige så snart min rationelle dømmekraft og tvivl indfandt sig, udtrykte jeg umuligheden af min oplevelse ud fra mine overbevisninger. Min oplevelse var i modstrid med det jeg har lært at kende som ”den sande virkelighed”, og derfor afviste jeg at min egen oplevelse kunne være mulig. Lige så snart jeg nægtede at den var mulig, forsvandt lugten. Hvordan klarer jeg mig?”

”Jeg tror måske du har fat i noget af det rigtige. Bliv ved.”

”Det at jeg afviste at min oplevelse var mulig, forhindrede mig i at blive ved med at opleve den. Da jeg ikke længere kunne lugte Bedstemors stinkdyrslugt, kunne du stadig lugte den. Den ikkefysiske tilstedeværelse af den lugt kan kun opfattes hvis jeg er villig til at acceptere at min egen direkte oplevelse af den er virkelig.”

”Godt. Så hvad kunne det fortælle dig om din bevidsthed om andre ting?” spurgte Rebecca.

Jeg funderede igen, selv om svaret burde have været oplagt. Så gik det op for mig hvor stor indflydelse mine overbevisninger har på min sanseopfattelse! Mistro eller tvivl blokerer og forhindrer opfattelsen af det man tror er umuligt. Jeg kan blive overrumplet og opfatte noget som jeg ikke tror er muligt, men lige så snart min tvivl har tid til at indfinde sig, vil sanseopfattelsen ophøre. Pludselig var der mange ting der gav mening.

”Folk kan ikke se spøgelser fordi de tror på at spøgelser ikke eksisterer.” Hvis de ser et, forsvinder det så snart de beslutter sig for at det var et spøgelse de så. Deres tvivl blokerer for opfattelsen af spøgelse. Nogle mennesker oplever ikke mirakler fordi de ikke tror på at mirakler er mulige. Hvis de troede at mirakler var mulige, ville enhver tænkelig mirakuløs hændelse kunne ske for dem. De kunne opleve en af de der fuldstændigt uforklarlige spontane helbredelser for en dødelig sygdom uanset hvad deres fysiske tilstand var. Overbevisninger har en utrolig magt. En person uden nogen form for tvivl om muligheden ville sandsynligvis kunne flyve gennem luften lige for øjnene af en flok mennesker.”

”Eller gå på vandet?” spurgte Rebecca.

”Det var sådan Han gjorde det! Den mand havde fuldkommen tillid til at alt var muligt. Han havde overhovedet ingen tvivl om muligheden for at gå oven på en sø!” indså jeg højt.

”Og hvad fortæller det dig om din evne til at sanse når du udforsker den ikkefysiske verden?”

”Min sansevne bliver garanteret blokeret af min vedvarende tvivl om at det jeg oplever, er virkeligt.”

”Bingo!” grinede Rebecca.

”Men det virker farligt at tillade mig selv at tro på at noget som jeg *tror* er virkeligt, faktisk er det! Er det ikke en del af definitionen af sindssyge? Sender de ikke folk på galeanstalten fordi de ser og hører ting som ikke er der?”

”Bingo!”

”Du godeste, den overbevisning er sikkert skyld i mange af mine vanskeligheder med at sanse Der. Det er sikkert derfor jeg aldrig ser eller hører noget Der. Sikkert derfor jeg var nødt til at narre mig selv til at sanse noget overhovedet ved at hævde at jeg kun fik indtryk. Ikke noget virkeligt, bare indtryk. Ind’er som jeg plejede at kalde dem. Selv en person der er ved sine fulde fem, kan få indtryk.”

”Bingo!”

Disse indsigter i hvordan sansevnen fungerer, og hvordan uforenelige overbevisninger blokerer for den, kom til mig så hurtigt at jeg næsten ikke kunne følge med i hvad jeg selv sagde. Mine tanker fløj tilbage til mit første Lifeline-kursus da jeg *overhovedet ikke* sansede noget i Fokus 27. Dengang forstod jeg ikke hvorfor de andre deltagere hævdede at have været i kontakt med alle mulige former for ikkefysiske mennesker og steder, og jeg oplevede et komplet tomrum. Nu forstod jeg hvorfor! Mine overbevisninger om definitionen af sindssyge, og sikkert også andre ting, blokerede for min sansevne! Det var præcis ligesom det der lige var sket med lugten af stinkdyr. Det jeg forsøgte at sanse, var i så stærk modstrid med mine overbevisninger at der blev blokeret fuldstændigt for det!

Mine tanker ræsede tilbage til min forståelse af Fortolkeren. Hver gang min Modtager begyndte at sende noget ikkefysisk, ”ikke virkeligt”, til min bevidsthed, lukkede min Fortolkers lille stemme ned for bevidstheden om det. Fortolkeren opnåede det ved at forbinde associerede billeder fra min hukommelse med det som min Modtager sendte til min bevidsthed. Jeg tog mig selv i at tænke på ”bananer i Brasilien” og lærte hvordan jeg kunne få Fortolkeren til at slappe af og tillade at sansningen af den ikkefysiske verden blev ved. Nu forstod jeg at når Fortolkeren sendte associerede billeder ind i mit sind for at opbygge hukommelsen om de nye oplysninger, sendte den associerede overbevisninger med. I min hukommelse er der sammen med billeder, lyde og lugte lagret de overbevisninger der er forbundet med disse ting. Når Fortolkeren fandt disse billeder frem, kom de associerede overbevisninger også. Hvis disse overbevisninger var i modstrid med det som Modtageren sendte til bevidstheden, lukkede overbevisningerne af for sansningen af det.

”Hvad gør jeg så for at forhindre min tvivl i at lukke ned for min sansevne i den ikkefysiske verden?” syntes at være det næste logiske spørgsmål at stille Rebecca.

”Du ved at du kan sanse Der. Hvordan har du gjort det?”

Det var typisk Rebecca at stille mig et nyt spørgsmål i stedet for at give mig et svar. Jeg var nødt til at finde ud af det her selv.

Jeg funderede stille igen. Da jeg i første omgang blev opmærksom på Bedstemors stinkdyrslugt, var det et ægte tilfælde af ikkefysisk sansning. Jeg oplevede den, og så oplevede jeg dens pludselige, umulige forsvinden. Det skete så hurtigt at jeg faldt af linen på Fortolkersiden før jeg opdagede hvad det var der skete. Jeg havde overbevisninger baseret på viden om kemi og fysik som var i modstrid med min oplevelse af den ikkefysisk sansede lugt af stinkdyret. Der var en smal tidssprække mellem sansningen af lugten og dens forsvinden. Jeg havde brugt den

sprække til min fordel under det første Lifeline-kursus da jeg havde lært at få Fortolkeren til at slappe af. Jeg havde tvunget den indre dialog til at stoppe. Carlos Castenada ville måske kalde det ”at stoppe verden”. Efterhånden som jeg havde lært at genkende og begrænse Fortolkerens aktiviteter, var den sprække af tid hvor jeg kunne sanse den ikkefysiske verden, blevet bredere. Da jeg havde fundet balancepunktet mellem Fortolkeren og Modtageren, blev jeg i stand til at sejle rundt i lange tidsrum hvor jeg både kunne sanse i den ikkefysiske verden og lagre oplysningerne i min hukommelse. Oplevelsen af Bedstemors stinkdyrslugt var bare endnu et eksempel på at jeg mistede Balancen.

Jeg havde lært at opretholde min Balance ved at blive bevidst om hvad der skete når jeg mistede den. Hvis jeg mistede Balancen til Fortolkersiden, blev min opmærksomhed afledt af en række associerede billeder som førte til ”bananer i Brasilien”. Hvis jeg mistede Balancen til Modtagersiden, forhindrede det alt hvad jeg modtog, i at blive lagret i min hukommelse; jeg klikkede ud. Jeg kunne ikke huske noget som helst af det jeg havde oplevet. Ved at blive i stand til at genkende et kommende tab af Balance ved den mindste afvigelse fra den perfekte blanding af Fortolker og Modtager, havde jeg opnået Viden. Efterhånden som jeg fik en større viden om den ikkefysiske verden, begyndte jeg at opbygge en tillid til at mine oplevelser var virkelige. Det skabte så nye overbevisninger i hukommelsen som var forbundet med den nye erfaring med den ikkefysiske verden. Senere, da jeg begyndte at sanse ikkefysisk, kom disse nye lagrede billeder og overbevisninger ikke i modstrid med oplevelsen og sansningen af den. Indrømmet – min sansning var stadig begrænset af den resterende tvivl jeg havde, men min sanseevne var afgjort bedre end da jeg lige var begyndt at udforske. Så det at jeg blev ved med at udforske, gjorde at jeg gradvist fik ændret mine overbevisninger og fjernet min tvivl, og dermed blev min sanseevne forbedret. Svaret var oplagt. Jeg ville være nødt til at blive ved med at erkende mine tvivlende overbevisninger og begrænse deres virkning. Ved at blive ved med at udforske og opbygge tillid til min erfaring, ville min sanseevne fortsat blive bedre. Min tvivl ville fortsat opløses.

”Det jeg har gjort tidligere, er at finde Balancen mellem den der holder fast i mine overbevisninger, min Fortolker, og min evne til at sanse, min Modtager. Jeg har lært at stille tvivlen i bero, i hvert fald midlertidigt, for at tillade mig selv at blive ved med at sanse. Ved at holde muligheden åben for at der findes ting ud over min nuværende erfaring og overbevisninger som er virkelige, har jeg gradvist opbygget tillid til min sanseevne. At opbygge tillid ændrer eller fjerner mine modstridende overbevisninger og tvivl. Det er sådan jeg har fjernet gamle, forældede overbevisninger, ved at opbygge tillid til min erfaring.”

”Bingo igen,” sagde Rebecca grinende. ”Tillid er altid den første forudsætning!”

”Ja, måden at forbedre min evne til at udforske Efterlivet på er at ændre overbevisninger og fjerne tvivl ved at opbygge tillid til min erfaring. Jeg tænker stadig lidt over hvor grænsen går mellem normal og sindssyg. Jeg ved at noget af den tvivl jeg har tilbage, er relateret til det. Men det er vel også et spørgsmål om Balance.”

”Bingo, Bruce, jeg tror du har fanget den!”

Da jeg lige havde fået øje på øen Bedstemor og lugten af stinkdyr, virkede den ret lille og ubetydelig. Hvis Rebecca ikke havde understreget meningen med den, kunne jeg let været sejlet lige forbi den mens jeg kiggede efter en større og mere imponerende landkending. Det ville bare have været endnu en af de der underlige, uforklarlige, meningsløse oplevelser der sker for os alle indimellem. *Hmm, jeg troede jeg kunne lugte et stinkdyr, og så opdagede jeg at det kunne jeg ikke, ville*

jeg have skrevet i min dagbog. Men som jeg har sagt før, ved man aldrig hvilke skatte af oplysninger og indsigter man støder på, på en rejse forbi grænsen af den fysiske verden. Denne skat viste sig at være et af mine vigtigste fund. Jeg er Rebecca evigt taknemmelig for den rolle hun spillede som den Mystiske Lærer der viste vej på mine rejser.

Måske genkender nogle af jer gamle, forældede overbevisninger som truer jeres ønske om at udforske og lære. I Appendix B finder I en metode til at ændre eller fjerne sådanne overbevisninger. Det jeg har skrevet der, er baseret på det jeg lærte af Rebecca. Det virker for mig, og for dem af jer der er interesserede, håber jeg det hjælper.

Jordskælv i Indien

Når et stort antal mennesker dør på en gang som resultat af en omfattende katastrofe, er der så noget vi som levende mennesker kan gøre for at hjælpe dem? Når så mange mennesker går over i Efterlivet på så kort tid, hvad sker der så med dem?

Hvis du har læst Rejser ind i det Ukendte, kan du måske huske at det første kapitel var en beretning om min ikkefysiske oplevelse efter bombningen af Oklahoma City i april 1995. Da jeg fortalte om den oplevelse, nævnte jeg en gruppe Hjælpere som jeg havde mødt før ved et jordskælv i Indien. Det du skal til at læse nu, beskriver mit første møde og samarbejde med disse Hjælpere.

Kort efter at jeg havde fundet mig til rette i mit nye liv i Virginia, begyndte jeg at deltage i en Lifeline-forskningsgruppe under ledelse af Dr. Rita Warren. Det var en del af Monroe Instituttets vedvarende bestræbelser på at udforske og kortlægge flere af de områder i Efterlivet som mennesker bor i. Gruppen mødtes en gang om måneden og var åben for alle i området som havde været på et Lifeline-kursus. Da jeg tidligere havde deltaget i to Lifeline-kurser, var jeg kvalificeret, og jeg tilmeldte mig ivrigt forskningen. Hvert gruppemedlem havde udviklet et vist niveau af de færdigheder der var nødvendige for udforskning, kontakt og kommunikation i den ikkefysiske verden, og alle var interesserede i og begejstrede for muligheden for at gøre det som gruppe.

Hver måned forberedte Dr. Warren vores samling ved at vælge et emne vi skulle udforske, og udarbejde et detaljeret spørgeskema. Spørgeskemaer fungerede som en metode til opsamling og dokumentation af resultater som skulle bruges til at opbygge en informationsdatabase. Vi mødtes som regel en fredag tidligt på eftermiddagen og sluttede 2-4 timer senere samme dag. Instituttet stillede deres faciliteter og Hemi-Sync-bånd til rådighed. Hvert gruppemedlem brugte en af de samme HMKV-enheder (holistisk miljøkontrollerede værelser) som kursusedtagerne brugte, under vores udforsknings-sessioner.

Under en typisk session mødtes vores gruppe først i spisestuen og fik en briefing af Dr. Warren. Derefter fulgte vi den rutine som er velkendt for dem der har deltaget i seksdageskurserne på instituttet. Efter at vi var gået i HMKV-enhederne, spillede en operatør i kontrolrummet et passende Hemi-Sync-bånd som vi alle hørte i hovedtelefoner. Lydmønstrene på disse bånd hjalp os til at stille ind på de Fokusplaner som vi skulle udforske. Med lidt øvelse er det relativt nemt at koncentrere sin opmærksomhed om det ønskede ”sted” i Efterlivet.

Efter hver udforsknings-session udfyldte gruppemedlemmerne spørgeskemaerne for at dokumentere de oplysninger vi havde fået, mens vi stadig havde dem i frisk erindring. På den måde blev hvert medlems oplevelser beskrevet systematisk så man senere kunne gå tilbage og kigge i dem. Metoden sikrede at intet medlems oplysninger blev ”krydsbestøvet” af andre i gruppen. Når vi var færdige med at skrive, samlede gruppen igen i spisestuen for at evaluere og sammenligne noter. Til tider førte disse diskussioner til en tilpasning af instruktionerne til næste session så man tog højde for det vi lige havde opdaget. Dette handlingsforløb var fælles for alle de forskningsgruppemøder jeg deltog i. Det var spændende tider for mig, og jeg glædede mig altid til vores månedlige møde og til at udforske som medlem af en gruppe med et fælles mål.

I efteråret 1993, et par uger før vores gruppe skulle mødes, blev 68.000 mennesker dræbt ved et jordskælv i Indien. Dr. Warren valgte som forskningsemne